

SLOVENSKI NAROD.

Izhaja vsak dan zvečer, izvenredni nedelje in praznike.
Inserati: Prostor 1 m/m x 54 m/m za navadne in male oglase 40 vin., za uradne razglase 60 vin., za poslano in reklame 1 K. — Pri naročilu nad 10 objav popust.

Vprašanjem glede inseratov naj se priloži znamka za odgovor.

Upravišтво „Slov. Naroda“ in „Narodna Tiskarna“ Knaflcova ulica št. 5, prillično. — Telefon št. 90.

„Slovenski Narod“ velja v Ljubljani in po pošti:

v Jugoslaviji:		V inozemstvu:	
celoletno naprej plačan	K 84—	celoletno	K 95—
polletno	42—	polletno	50—
3 mesečno	21—	3 mesečno	26—
1	7—		

Novi naročniki naj pošljejo v prvi naročnino vredno po nakaznici. Na samo pisemna naročila brez poslatve denarja se ne moremo ozirati.

Uredništvo „Slov. Naroda“ Knaflcova ulica št. 5, I. nadstropje. Telefon št. 34.

Dopise sprejema le podpisane in zadostno frankovane.

Rokopisov ne vrača.

Posamezna številka velja 40 vinarjev.

Precejšnja teritorialna pridobitev naše kraljevine.

Uspeh naše mirovne delegacije.

(Zasebno izvirno poročilo „Slovenskega Naroda“.)

Pariz, 18. avgusta. Vaš informator izve, da je kraljevini Srbov, Hrvatov in Slovencev prisojena cela Bačka in velik del Baranje ter da je tudi mesto Pečuh definitivno jugoslovansko.

(Ogrski komitat Bács - Bodrog ali Bačka leži med Donavo in Tiso, meri 11.079 kvadratnih kilometrov in ima okrog 800.000 prebivalcev, od teh 70 odstotkov Srbov, ostal so kolonisti, Slovaki, Rusini, Madžari, Nemci, Židje. Bačka je iredno bogata na žito, kakor sosednji Banat, in je sivočasno tvorila bistveni del srbske Voivodine.)

Ogrski komitat Baranja leži na desnem bregu Donave in levem bregu Drave, meri 5133 kvadratnih kilometrov in šteje nekaj čez 350.000 prebivalcev. 65% je Srbov in Hrvatov (poslednji doslej imenovani Bunjevci, Šokci itd.), ostanek so zopet Madžari in Nemci. Glavno mesto je Pečuh, znano v zgodovini turških bojev. Blizu Pečuha se nahaja velik premožovnik, ki daje dnevno nad 300 vagonov dobrega premoga. Baranja je vrhu tega znana po živinoreji in vinarstvu. S tem, da sta obe pokrajini definitivno zasigurani našemu kraljestvu, smo gospodarsko in narodno pridobili mnogo za bodočnost in se zelo ojačili. Ta uspeh naše delegacije vsled tega toplo pozdravljamo.)

Bolgari.

Leta 1915, je to bilo, Srbija je bila krepka, Grška neodločna, Rumunija pripravljena; Turki odrezani od osrednje Evrope in pred prepadom. Da je takrat Bolgarska stopila v vojno na strani Antante, bi bila vojna skrajšana vsaj za eno leto in svetovni položaj takrat in danes bistveno drugačen.

Turška bi bila takrat takoj uničena, skozi Dardanele bi bili zavezniki prisiljeni Rusiji pomoč z denarjem, orožjem in ljudmi, in Rusija bi bila prisotna na pariški konferenci kot močan sopogodnik. Srbija bi ne bila uničena. Stotisoči življenj in milijarde vrednosti bi bile ohranjene naši kraljevini, na tisoče Slovencev in Hrvatov, ki so padli za svoje sovražnike na Piavi in drugod v tujini, bi bili danes živi in doma in Srbov bi živelo en cel milijon več, nego jih živi danes. Pred rusko - balkanski blokom bi se bila Avstrija zrušila že leta 1916, in zasluga bi ne bila laška, ampak naša.

Toda Bolgari so hoteli drugače. Padli so za hrbet Srbom, ki niso mogli odolati koncentričnemu napadu avstrijskih nemških in bolgarskih čet na tako velikem prostoru in so morali zato skozi Albanijo na tuje. Njihovo deželo na so sovražniki izronili do goleza, po-

žgali in porušili ponekod vse stavbe in vasi, uničili prebivalstvo in odnesli vse, kar se je sploh dalo premakniti. Največji del vsega so oneseli Bolgari, ki so se s tem globoko zadolžili s krvavim dolgom in se pokrili s svetovno sramoto.

Pričakovati bi bilo, da bo ta narod seveda nosil posledice svojega tatarskega dela. Pričakovati bi bilo vsaj, da bo moral nositi posledice vsaj v oni meri, kakor njegovi zavezniki.

Iz Pariza pa prihajajo vesti, ki pričajo o nasprotjem. Naša kraljevina je v mejnem ozirju napram Bolgariji bila zmerna. Zahtevala ni nič drugega, nego majhno mejno korekturo v kotu Strumice, iz narodnih ozirjov kakor tudi zaradi varnosti železniške proge v Solun.

Pričakovati je pa bilo tudi še, da bodo Bolgari morali v finančnem ozirju vsaj deloma povrniti ogromno škodo, ki so jo napravili Srbom naravnost, Hrvatom in Slovencev na posredno. Toda Antanta dovoljuje Bolgarom takšne ugodnosti, kakor da bi Bolgarija bila zavezniška država, ne pa premagana sovražnica. V vprašanju odškodnine in vračila ugrabljenega bogastva se omejuje mirovna konferenca na splošne fraze in mogoče je, da Bolgariji sploh ne bo treba plačati nikakšne odškodnine.

Jugoslavija bo to prenesla. Zaveda se, da gre Antanta h koncu, zaveda se tudi, da se ima zopet Lahom zahvaliti za to protekcijo, ki jo Bolgari uživali, in da so druge antantne države „des-iteresirane“. Mi imamo dovolj bogastva in dovolj virov, da nam jih je treba samo dovolj spretno izrabiti, pa bomo v doglednem času sami krili svoje potrebe in sami izlečili svoje rane. Ne bomo pa pozabili nehalnosti Antante, ki podpira vsakega našega nasprotnika. Prepričali smo se in vemo, da se ne smemo zanašati na nikogar in da nam more pomagati samo naša lastna moč in pomoč. Ako nas bodo drugi potrebovali, — in ni izključeno, da nas bodo kmalu! — si bomo takrat dobro premislili, da bi sodelovali pri podjetjih, ki bi se nam potem nagradila na način, kakor letos na konferenci.

Napram Bolgarom nas danes ne navdajajo nikakšna sentimentalna čustva. Oni, ki so hoteli v naivnosti doslej vajenih teorij in morda tudi iz avstrijsko - vzgojenega strahu pred Srbi storiti SHSB, bodo morali še precej počakati. Danes še nismo zreli niti za balkansko konfederacijo. Predno naidemo zaveznike, moramo naiti sebe same.

Kmetijska šola na Goreniskem.

Vprašanje kmetijske šole na Goreniskem se plete že dolga leta. Že pred 20 leti je dal takratni deželni zbor nalogo, da se poišče primerno posestvo za to šolo. Deželni odbor je to naročilo izvršil in predlagal, da se izbere eno izmed ponudbenih posestev v radovliškem okraju ali Wuchererjevo posestvo

v Lescah ali pa posestvo Zvegelno v Rečici ali Gorjah. Deželni odbor je zavzel takrat načelno stališče, da se ima kmetijska šola ustanoviti v planinskem delu naše Goreniske in da ima gojiti v prvi vrsti mlekarstvo v zvezi s planšarstvom. Najbolj mu je ugaialo takrat Wuchererjevo posestvo v Lescah, ker je imelo po izjavi komisije najbolj prikladna poslopja, ki bi se dala s primerno majhnimi stroški pripraviti za šolo. Ugajala je tudi lega in kakovost zemljišča. Tudi bi se dobil v neposredni bližini pašnik v obsegu 50 oralo, lahko pa tudi planina na Beguniščici, ki je približno dve uri hoda oddaljena od Lesc. Za ustanovitev kmetijske šole v Lescah je prosila cela bližnja in dalina okolica, nič manj kakor 16 občin radovliškega okraja.

Od takrat je vprašanje kmetijske šole na Goreniskem zaspalo. Zgodilo se je to, ker ni našla ustanovitev nove šole splošnega odmeva, zlasti na zaradi tega, ker se je med tem časom kmetijska šola na Grmu v vneliavo zimske šole in s svojo gospodarsko preuredbo tako preosnovala, da so jo z uspehom obiskovali tudi gorenjski sinovi.

Danes pa je ob izpremenjenem našem položaju prišlo to vprašanje zopet na dan. Gorenjska želi in potrebuje svojo kmetijsko šolo. Naši planinski kraji potrebujejo šolo, ki bi se še bolj ozirala na razmere in potrebe planinskih krajev, kakor je to mogoče šoli na Grmu.

Dokaz temu so peticije, ki leže pri deželni vladi. Krog interesentov za gorenjsko kmetijsko šolo pa je postal dokaj večji. Danes se pogajajo za to šolo tudi gospodarji kranjskega okraja, ki jo žele imeti na posestvu barona Zoisa na Brdu pri Kranju. Dobiti jo želijo v svojo sredo pa tudi interesente kamniškega okraja. Kmetiska zveza za kamniški okraj prosi, da bi se ustanovila na posestvu barona Apfaltrerna v Križu pri Kamniku.

Kakor se vidi, želijo naši gorenjski zastopniki, da bi se ob izvedbi agrarne reforme pridobilo za šolo graščino na Brdu, oziroma graščino Križ.

Razveseljevo je dejstvo, da se čimdalje bolj priznava važnost kmetijskega šolstva za napredek našega kmetištva tudi s strani praktičnih gospodarjev in da se je vnelo tako pogajanje za pridobitev gorenjske kmetijske šole. Seveda je veliko vprašanje, ali bo mogoče in kako se bo dalo ugoditi različnim želim gorenjskih interesentov. To je gotovo, da se bo dalo ob izvaianju agrarne reforme lažje pridobiti primerno posestvo za tak zavod, kakor sicer. Edino merodajna pa za nas ne more biti ta okolščina.

Važno je, da postavimo šolo v najbolj primeren kraj, na najbolj primerno mesto. Danes imamo v kmetiškem šolstvu in kar je z njim v zvezi že tako bogate izkušnje, da si bomo lahko izbrali najbolj ugoden objekt, ki nam bo na ponudbo, Gorenjska šola bo morala vplivati v prvi vrsti na povzdigo živinoreje in mlekarstva v zvezi z gorenj-

skim planinarstvom. Ako nai šola s tem programom prinese Gorenjski res tiste koristi, ki se od nje pričakujejo, potem je treba s šolo na vsak način v planinski del naše gorenjske strani. Poleg kranjskega in kamniškega okraja bo prišel v poštev še vedno radovliški okraj, kjer se je nameravalo že pred 20 leti dobiti pripravno posestvo za tako šolo. Ondotne občine se bodo gotovo tudi sedaj potegnile za pridobitev kmetijske šole.

Bodoča kmetijska šola bo morala gojiti pa tudi razne druge panoge gorenjskega kmetištva, da bo ustrezla potrebam gorenjskih gospodarjev. Gojiti bo morala tudi kmetijsko rastlinarstvo, sadjarstvo in tudi vrtnarstvo. Zaradi tega je posebno važno, da ji izberemo pripravno lego.

Danes ni zadosti, da se pridobi sploh kaka graščina z obširnimi posestvom za šolo, ampak je treba gledati na razne pogoje, ki so bolj ali manj merodajni za uspešen razvoj šole in šolskega gospodarstva. Velikost posestva je pri tem najmanj merodajna. Glavna stvar je, da odgovarja šolski in gospodarski prostori in da posestvo inštruktivno urejeno. Le v tem slučaju je računati na uspeh. Glede kraja, kamor naj se postavi bodoča kmetijska šola, še ni mogoče danes navesti nobenega konkretnega predloga, ker še ne vemo za vse pogoje. Danes vemo le toliko, da bi jo radi dobili razni gorenjski okraji. Kar pa že danes lahko povemo, je to, da bo treba unošteti pri izbiri objekta sledeče pogoje: Šola mora imeti v primerni bližini dosti veliko planino, pripravno še mogoče za zadržno planšarstvo. Bližnja okolica šole bodi primerna za povzdigo mlekarstva in pripravna za zadržno mlekarstvo, ki ima imeti na šoli potrebno vodstvo. Dosedno mora šola biti preskrbljena z zadostno množino tekoče vode, ki je potrebna ne le za intenzivno reio molzne govede in uspešen obrat mlekarstva, ampak tudi za intenzivno šolsko vrtnarstvo. Potrebno je tudi, da stoji šola čim bližje železnici, da bo lahko pristopna učencem, obiskovalcem tečajev itd.

Sedaj je najbolj važno, da si zagotovimo pripraven objekt za to šolo, kar bo toliko lažje, ker nam utegne iti agrarna reforma na roko. Zato pa ni zamujati ne časa ne prilike.

Rohrmann.

Politične vesti.

Od Sv. Barbare v Halozah nam poročajo: V nedeljo 10. avgusta smo imeli javni shod JDS, ki se je sijajno obnesel. Šolski voditelj Vobič je pozdravil glavnega govornika g. dr. Gosaka iz Ptuja, ki se je po 2½ letnem vjetništvu vrnil v našo domovino ter predlagal predsednikom shoda g. Franca Jurgec, posestnika iz Paradiža. G. dr. Gosak omenja v svojem govoru politične razmere v začetku svetovne vojske, po-

tem nastanek nove države »Jugoslavije«, katero še je treba primerno urediti. Nadalje razmotriva stališče JDS. 1. V boju proti najhujšemu sovražniku »boljševizmu«; 2. da si ne damo naše države krajsati in 3. stališče napram Nemcem in nemčurjem. Poudarja, da so v tej stranki zastopane kmetске koristi v polni meri. Sprejele so se enoglasno naslednje resolucije: 1. Izražamo nujno željo, da se izvedejo kar najhitreje neobhodno potrebne reforme glede valute, carine in kmetiskih razmer, da se zboljšajo življenske prilike celokupnosti. 2. Izražamo zaupanje našim zastopnikom v vladi v Beogradu in Ljubljani ter v Narodnem predstavništvu. 3. Soglašamo z resolucijami, sprejetimi na glavnem zboru naše stranke v Ljubljani dne 6. julija t. l. 4. Pozivamo vlado in svoje pristaje, da se ustvari strog sistem regulacije cen, posebno tudi industrijalnih pridelkov. 5. Zahtevamo, smatrajoč državo za nedotakljiv ideal, brezobzirno postopanje z boljševiki in elementi. 6. Priznavamo agrarni značaj naše države in naše stranke. Radi tega se izrekamo za odločen vpliv kmečkega stanu. 7. Davki se morajo pravilno odmeriti. Kmetu dohodninskega davka z ozirom na velike kupne potrebe za sedaj ne nalagati! 8. Izvoz vina v inozemstvo bodi prost in z ozirom na draginjo drugih predmetov naj se postavijo temu primerne cene za mošt. 9. Kuhanje žganja naj bo če že ne prosto, se naj pristojbine znižajo. Prijavilo se je obilno število članstva krajne organizacije JDS.

»Demokratija« o novi vladi. LDU Beograd, 17. avgusta. Povodom sestave nove vlade piše glasilo Demokratske zajednice »Demokratija«: Vlada gosp. Davidovića noče in ne more biti strankarska, nego vlada, ki si stavlja za nalogo obnovo zemlje in razrešitev vseh nujnih vprašanj. Vlada gosp. Davidovića razpolaga z večino in hoče biti v prijateljskih odnosih z vsemi strankami v Narodnem predstavništvu. Brigala se bo le za državne interese in ne bo odbijala od sodelovanja nobene politične skupine, ki jo vodi resna skrb za procvit našega troimnega naroda. — »Pravda« piše: Demokrati in socialisti stopajo v težaven položaj. Upamo, da napno vse sile, da se ohrani, kar je narod ustvaril. — »Epoha« piše: Dasi strankarsko zainteresirani ljudje s to rešitvijo krize niso zadovoljni, se vendar morejo oni, ki iskreno žele, da živl mlada kraljevina pravo parlamentarno življenje, radovati nad to edino parlamentarno rešitvijo krize. Zadovoljni smo z razvojem svojega parlamentarnega življenja. Želimo le, da bi bila parlamentarna borba in borba v javnosti na višini evropskega parlamentarizma in evropskega tiska.

— Poziv članom Demokratske zajednice. Beograd, 18. avgusta. Pred-

LISTEK.

Kongres jugoslovanskih gledaliških umetnikov v Beogradu.

Zgodilo se je to prvič, da so se sešli umetniki vseh jugoslovanskih odrov, da si tudi oni potožijo v bratskem objemu svoje težnje in gorje, ki so ga prestali bodisi pred časom svetovne vojne in še več zadnja štiri leta. Nikjer ni bilo toliko preganjanja in krivice, kakor ravno v vrstah naših igralcev, bodisi pri nas, kakor v kraljevini, Bosni in Hrvatski. Kot prvi nositelji kulture so trpeli pod starim avstrijskim režimom največ; svetovna vojna pa je njih umetniško delovanje naravnost z brutalno silo ustavila. Neštete so žrtve, ki jih je rodila zadnje štiri leta vojna, beda, lakota in obup. Koliko lepih talentov je bilo s tem umičenih? Nikdo nam jih ne bo vrnil! — in ko smo lansko leto pogazili v prah svojega zunanega sovražnika, oglasil se je notranji. Velikanska draginja je nastopila in baš gledališki umetnik jo je moral zopet najtrše občutiti. Vsa molodovanja po boljših plačah so bila brezuspešna. Edina odpomoč je bila takol-

šnja organizacija vseh jugoslovanskih gledaliških umetnikov in potem urno na delo. Združila so se vsa gledališča in kategorično zahtevala, da jim v tem obupnem položaju priskoči vlada na pomoč, kar v naše veselje ni ostalo brez uspeha. Vlada je uvidela potrebo naših gledaliških proletarcev in podpržavila beogradsko in zagrebško gledališče z naslovom »kraljevo«, ljubljanskemu pa je za enkrat dovolila subvencijo. Ostala gledališča bodo, upajmo, v doglednem času tudi podpržavljena.

Da se to čimprej izvrši in se na ta način osigura našim domačim umetnikom kruh v lastni državi, kar je vse-kakor bolje, kakor da se z našimi najboljimi močmi šopirijo tuja gledališča, sklicalo je Udruženje jugoslovanskih pozorištnih umetnikov v Beogradu meeting vseh jugoslovanskih gledaliških umetnikov, ki se je vršil v dneh 9., 10. in 11. t. m. v naši prestolici. Zastopana so bila gledališča po članih iz Beograda, Zagreba, Sarajeva, Osjeka, Novega Sada, Skoplja, Varaždina in manjših gledališč in potujočih gledaliških družb. Tudi ljubljansko Narodno gledališče je bilo zastopano po 12 članih, izmed teh 8 najboljših pevcev zbora, ki so dali stvar nekako veličastnejše in veselejše lice.

Prvi dan skupštine prečital se je

novosestavljen poslovnik udruženja, ki je bil drugi dan z nekaterimi dodatki soglasno sprejet. Drugi dan pa se je razpravljalo o podpržavljenju večjih stalnih gledališč, med temi tudi ljubljanskega in subvencioniranju manjših gledališč in potujočih gledaliških družb. Sprejeta je bila med drugim tudi resolucija o podpržavljenju mariborskega in celjskega gledališča s povdankom njih periferijalne važnosti. Pismene pozdrave so poslali prestolonaslednik Aleksander in minister prosvete Davidović, ki je pristopil zaedno kot ustanovni član z zneskom 100 dinarjev. Med brzojavnimi pozdravi omenimo tu onega iz Zagreba s podpisom gledališkega ravnatelja Bacha, ki pozdravlja najiskreneje skupščino in povdarja, naj se ne pozabi Ljubljana, ki je poslala že toliko najboljših svojih moči Zagrebu kakor Beogradu. Z nepopisnim navdušenjem je bil sprejet predlog predsedstva, da se pošlje vdanostni pozdrav in zahvala njega kr. vis. regentu Aleksandru in celi kraljevski hiši. Tretji dan so se vršile volitve glavnega odbora in je bil z veliko večino izvoljen sledeči odbor: Predsednik Sava Todorović, podpredsednik Brana, tajnik Antonijević, blagajnik Pavlovič in odborniki: Bogič, Ginič, Zora Todorović, Lj. Stanojevič, Turinski, N. Jovanović in Ri-

stič. Nadzorni odbor: Dobrinović, Milojevič, Tukarovič, Arsenović in Milutinović. Delegatom so bili izvoljeni izmed Slovencev gg.: Osipovič, novi režiser naše drame, in Povše. Castnim članom so bili voljeni od Slovencev gg.: Danilo in umrla Gerbič in Verovšek.

Na koncertu, ki se je vršil v ponedeljek 11. t. m. v beogradski kazini, je nastopil kot prvi oktet ljubljanske opere z narodnimi pesmi in žel za krasno izvajanje burno pohvalo. Za tem so nastopali najodličnejši člani solisti beogradske in zagrebske opere, tako gospe Polakova, Trautnerjeva, Pospisilova in druge ter gg. Turinski, Rijavec, Križaj, Primožič in Bukšek, ki so izvajali posamezne točke z njim lastno umetniško dovršenostjo. Občinstvo je bilo zlasti za Slovence, ki so bili na koncertu najštevilnejše zastopani, sila vneto. Med drugimi vskliki odobravanja so se čuli tudi: žive la slovenska opera v Zagrebu! Nad vse krasen program zaključil je zopet slovenski oktet z narodnimi in Gustav Ipavčev »Slovenec sem« z g. Križajem v baritonu. Posamezne solo točke je spremljal deloma g. kapelnik Baranović, deloma orkester kralj. garde v obče priznanje.

V torek zvečer so odhajali ljubljanski gostje zopet nazaj v belo Ljubljano.

Za krasen sprejem in bratsko gostoljubnost se je zahvalila bratom Srbom v imenu Slovencev g. Juvanova v zbranih besedah. Marsikomu je rosila oko ob težkem slovesu. Saj bratje Srbi so nam dokazali, da čutijo z nami bolj kot kdaj poprej. Upajmo da se skoro vidimo v srcu Slovenije v naši lepi Ljubljani bila je edina želja posameznika, krepkejši in večji in bodi to sad našega štiridnevnega plemenitega dela in besed. Na to je bilo skupno fotografiranje vseh preko 300 udeležnikov, še en pri-srčen objem in parobrod nas je odpeljal med mahanjem z robcem in živahnimi na svitdenje klci onkraj Donave v Zemun.

H koncu bodi omenjeno, da gre največja zasluga, da so mogli naši ljudje udeležiti tega važnega kongresa ljub. trgovcem in den. zavodom, ki so v zadnjem momentu z večjimi in manjšimi denarnimi zneski priskočili prapr. odboru na pomoč. Zagrebškim članom je dovolila hrv. vlada za to potovanje 5000 K podpore, naša vlada pa žalibog njima toliko čuta za naš umetniški proletarijat in je prošnjo kratkoma odbila. Bodi torej tem potom vsem darovalcem, enako gled. konsorciju izrečena najtoplejša zahvala.

sedstvo Demokratske zajednice poziva vse člane tega poslanskega kluba, da pridejo vsi, brez izjeme, v petek, 22. t. m. v Beograd.

— **Avljena Derviškega Miralema** pri regentu. Beograd, 18. avgusta. Danes je popoldne je sprejel prestolonaslednik Aleksander znanega muslimanskega prvaka in boritelja za narodne pravice Derviškega Miralema iz Travnika v polurni avdijenci. Regent se je zelo prijazno razgovarjal z Dervišbegom ter se pri njem informiral o položaju in okoliščinah med našimi rojaki muslimanske vere. Obljubil je, da bo kmalu prišel tudi v Bosno. Prestolonaslednik je izrekel ob tej priliki svoje pristranske simpatije napram našim osvobodnim muslimanskim bratom ter se še dalje časa razgovarjal kar najsrčnejše z Dervišbegom Miralemom.

— **Prva seja novega ministrstva.** Beograd, 18. avgusta. Ministrski svet je imel danes popoldne svojo prvo sejo, na kateri so poedinj ministri izrazili svoje mnenje o prevzetju novih svojih resortov. Kabinet je razpravljalo o raznih tekočih važnih vprašanjih ter prišel do zaključkov, ki bodo pokazali, da se bo sedanja državna uprava gibala po hitrih in energičnih poteh. Kakor izvem, je prejel kabinet iz Pariza vest, da nam je vrhovni svet petorice prisodil velik del Baranje s Pečuhom in Baji. — Kabinet se je razdelil v poedine ministrske komiteje, ki si bodo razdelili delo vlade. — Kakor izvem, se bodo v bodoče izdajali o selah kabineta posebni komunikaciji.

— **Demobilizacija.** Beograd, 19. avgusta. Ministrstvo je danes sklenilo, da se moštvo v starosti 35, 36 in 37 let takoj odpusti iz vojaške službe in se tako število divizij zniža za dve.

— **K valutnemu vprašanju.** Beograd, 19. avgusta. Ministrstvo se je pečalo danes z valutnim vprašanjem, koje smatra za najvažnejše in ki ga je treba nemudoma začeti reševati, ker je že itak preveč zamujenega. Ministrstvo je sklenilo, da se takoj zaslišijo vsa strokovna mnenja o regulaciji valute in je zaključilo, da skliče v to svrhu anketo naših strokovnjakov finančnikov in bankovnikov. Ta anketa se vršila v Zagrebu.

Kraljevina Srbov, Hrvatov in Slovencev.

Proglas Prekmurcem. LDU Murška Soba, 17. avgusta. Civilni komisar za Prekmurje, dr. Lainšič je izdal Prekmurcem nastopni proglas: Podpisani zastopnik jugoslovanske vlade naznanjamo ljubim Prekmurcem: 1. da je zasedeno Prekmurje del Jugoslavije poleg odločbe pariške mirovne konference, to je, stalne večne jugoslovanske zemlje, del Slovenije. Vi niste več Ogrji, temveč jugoslovanski sinovi domovine Jugoslavije, po rodu Slovenci. Naša vlada ima moč, da to obdobjeno zemljo, da naše rešene brate obdrži pod svojim krilom. Naše junaško vojaštvo bo branilo, kar je našega. Tistim, ki goščijo, da je ta rešitev še nestalna in samo začasna, se nasmeje in opomnite jih, naj ne širijo laži in nezaupanja. Rešenje je dovršeno. 2. Kdor ima proti komu kakšen srd, naj mu odpusti, izlepa naj sovraži, naše pridobi, s tem bo več hasnil domovini in sebi, kakor z ovadbami in obsodbami. Samo tisti naj se tožijo, ki se iz milega postopanja in ravnanja še norčujejo in ki so nezahvalni in neza-dovoljni. 3. Proti svoji domovini in lastnim bratom greše tisti, ki samo iz dobičakželosti spravljajo zrnje preko meje. S tem večajo draginjo in našim bogatim kraju, tarejo siromaka in povzročajo pomanjkanje ter spravljajo svoje trepče brate v nevoljo. Kdor se upa to do dušo jemati, ne računa s tem, da pride pred kaznujočo pravdo. 4. Vsak, ki ima kakšen posel, naj se obrne na moj urad v Radgoni (v gostilnici »Pri solcu« pri Voglarju). Z jugoslovanskim pozdravom civilni komisar za Prekmurje: dr. Lainšič.

Prekmurje. LDU Maribor, 18. avgusta. Povodom tabora v Belatinah se je potom tukajšnje vojaške oblasti željni vladi za Slovenijo in generalu Jankoviću, poveljniku IV. armijske oblasti v Zagrebu, ki je dal povelje za zasedenje Prekmurja, odposlala nastopna po civilnem komisarju za Prekmurje podpisana izjava: Nad 20.000 v Belatinah zbranih Prekmurcev se iskreno zahvaljuje svojem vladarju kralju Petru za osvobodjenje izpod madžarskega jarma. Prekmurci hočejo biti in ostati Jugoslovani, zvesti sinovi svoje nove domovine Jugoslavije. — V istem smislu se je odposlalo priznanje generalu Majstru za njegovo sodelovanje pri odrešenju Prekmurja. Njegovo sodelovanje pri osvoboditvi Prekmurja so naglašali tudi govorniki na zborovanju tabora.

Banati. LDU Veliki Bečkerek, 17. avgusta. Iz onega dela Banata, ki ga je okupirala romunska vojska, je pobegnil večji del duhovništva in učitelstva, boječ se nasilja romunske mase in romunskih oblasti. Ako se zapuščene fare takoj ne popolnijo, se je bati, da bodo Romuni nastavili svoje duhovnike in učitelje in to bi značilno začel raznarodovanje banatskih Srbov.

LDU. Beograd, 18. avgusta. Presbijo priobčuje oficijelno: Danes so dohile srbske čete povelje, da zasedejo

nastopne občine: Mali Sombor, Deak in Sirin v Gorenjem Banatu, ki pripada na podlagi nove določene demarkacijske črte našemu kraljevstvu.

Legije. LDU Maribor, 18. avgusta. Tabora v Belatinah se je udeležilo tudi več prostovoljnih legij, in to hrvatska, primorska in legija prekmurskih beguncev. Te legije so se udeležile tudi osvobodilnega pohoda v Prekmurje.

Imenik komunistov. LDU Maribor, 18. avgusta. V soboto je nemško-avstrijska varnostna oblast dala dovesti ženo komunističnega voditelja Brodniga v Špilje. Tam jo je prevzela vojaška policija in jo odvedla v Maribor. Tukaj so jo natančno preiskali in našli pri njej veliko število važnih pisem in popola imenik vseh komunističnih voditeljev. Odpeljali so jo v Ljubljano.

Strokovnjaki naj se oglase. LDU Beograd, 18. avgusta. Poljedelsko ministrstvo potrebuje večje število strokovnjakov, ki so dovršili višje poljedelske šole in ki bi hoteli nastopiti državno službo v poljedelski stroki. Oni, ki se za to zanimajo, naj se kar najhitreje prijavijo poljedelskemu ministrstvu (ministrstvo poljedelstva) v Beogradu, ulica Prote Mateje št. 62. V prošnji naj naznanijo svoj stan, leto in kraj rojstva, državljanstvo, katero višjo poljedelsko šolo so dovršili, ali so po dovršeni šoli že prakticirali v kaki službi, oziroma če so sedaj še v službi, dalje če imajo o vseh teh stvareh dokumente, katere je treba prošnji priložiti v prepisu.

Neodrešena domovina.

Kako obljubite Lahi, da nas bodo stisnili. LDU Trst, 16. avgusta. Tukajšnji nacionalistični list »La Nazione« piše o bodoči ureditvi razmeria med Italijani in Slovani v zasedenem ozemlju: Za srečo je uspelo italijanski orožju premagati in uničiti staro avstrijsko državo in doseči naravne meje Italije. Ta srečna okolnost jemlje vsako važnost onim 400.000 Slovanom in 200.000 Nemcem, ki bodo obseženi v mejah naše dežele, ker bodo postali po polnoma neznaten odstotek napram 38 do 40 milijonom Italijanov. To pa pod enim pogojem: ne smejo se ustanoviti ne ob Zgornji Adiži za Nemce, niti v Julijski Benečiji za Slovence in Hrvate dve ali tri od ostale države ločene pokrajine, da ne postane nekaka posebna cona (država v državi) ki bi značila pretečo nevarnost za bodočnost.

Dva načina sta na razpoloženje zakonodajcem, ki bodo rešili problem dolžitve pokrajinskih meji v naših deželah. Prvi način bi obstojal v tem, da se loči obmejna cona v pravem pomenu besede od sosednjega ozemlja ter ista organizira, kakor nekaka vojaška cona. Gre za slabo obdelano ozemlje, v katerem je italijaniziranih le šibek odsev. Še več, v katerem je ta v nekaterih točkah naravnost obsojena, ker je avstrijska vzgoja imela za cilj, pospeševati sovraštvo proti nam. Ta ozemlja bi morala ostati vsaj 20 let pod vojaško vladjo: morala bi imeti močne vojaške posadke in bi jih morala »obdelovati« vztrajna in modra propaganda. Italija, ki je kulturni element ne bi mogla slediti pruskemu vzorcu, ko je skušal germanizirati poljska ozemlja, pač pa bi lahko pospeševala priseljevanje italijanskega elementa v neobdelanih točkah ter graditi zlate mostove onim Slovincem, Hrvatim in Nemcem, ki bi hoteli iti stalno dihat zrak svoje domovine. — Na ta način bi se lahko zelo hitro izvedla moralna italijanizacija onih ozemelj — četudi bi se onim tučjem priznale vse jezikovne pravice. — Če bi bili po 20. letih ti prebivalci poklicani k političnim volitvam, bi odposlali, če treba, poslance nemške, slovenske ali hrvatske narodnosti ki bi se zavedali, da je usoda njih ozemlja nepreklicna.

Dругi način obstaja v taki določitvi pokrajinskih meji, da se primerno razdeli odrešeno ozemlje, slovensko in hrvatsko, med razne naše obmejne pokrajine. In ker taka razdelitev ni prav lahko izvedljiva, ker se mora računati s kmetijskimi, gozdnimi, mineralogičnimi in trgovskimi interesi, bi se moralo na pr. celo priključiti Julijski Benečiji tudi preveč obsežna videmska pokrajina, da se potem izvede lažje razdelitev, ki bi bolje odgovarjala medsebojnim interesom. — Treba bi bilo na pr. ustanoviti novo dedaško pokrajino, ki bi obsegala ozemlje zgorne Soče in kos trbiškega ozemlja, ki je bil odvzet Nemcem.

H Gorici bi se pritegnilo vse gorato ozemlje z Idrijo in Logatecem. Trstu bi bilo treba prisoditi vse ono ozemlje, ki je tvorilo svojo občino v dobi cesar. Rima: to je ozemlje rimske občine, ki se je razprostiralo od oglejskega zidova z ene strani do Pistoine z druge strani in ki je na jugu obsegalo vso severno istrsko obal. Vilevši mesta Piran, Isola, Koper in Milje. — Iz ostalih delov Istre, iz otokov in iz Reke bi se napravile dve nadaljni pokrajini.

Na ta način bi bili Slovenci na severo - vzhodu in Hrvati na jugu razdeljeni med štiri pokrajine in ne bi imeli možnosti, da sestavijo posebno upravno telo, ki bi s časom postalo gnezdo malkontentov in takih elementov, ki bi bili pripravljeni do vsakršnih poskusov proti Italiji.

Glede volitev bo že vlada — ki je pooblašena, da uvede v ta ozemlja ono volilno metodo, ki se ji bo zdel najboljši primerna — našla način, da za- brani Nemcem v Zgornji Adiži, Slovincem na Goriškem in na Krasu in Hrvat-

tom v Istri, da ne bodo mogli uporabiti volilnega boja protitalijanske in irredentistične manifestacije. To bodo sicer tudi lahko storili, če bodo porazdeljeni na štiri pokrajine, vendar bo efekt drugačen.

Torej skratka: Sestava pokrajin v odrešenih ozemljih mora računati z delstvom, da je treba razdeliti slovenska ozemlja na način, da jim bo vsaj za prva desetletja odtegnjena možnost, da bi mogla dati skupnega izraza slovenskemu irredentizmu.

In lažje tudi še povrh. LDU Trst, 16. avgusta. Iz Rima poročajo listi: Vsed Dr. Vitove interelacije je grof Scorza, državni podtalinik za zunanje stvari podal naslednje pisano izjavo: G. De Vito Deliarco je vprašal, če se morejo dementirati vesti o internacijah v Istri, jadranskih otokih in Dalmaciji, na podlagi zadnjih angleških vesti, ki govorijo o mnogo tisočih internirancev. Lahko zagotovim interelantu na nformalnejši način da ni bilo v Italiji pod bodisikakšno obliko (prevezo) interniranih Slovanov iz Istre, jadranskih otokov in Dalmacije nikdar več kot okoli 200. Večina teh internirancev dobi v najkrajšem času popolno svobodo in v kratkem ne bo zaprt v Italiji nihče, razun kake deseterice bivših c. in kr. agentov in drugih hudih avstrijskantov.

Laško poročilo o dogodkih na Reki. LDU Trst, 16. avgusta. Listi poročajo o izidu reške preiskave iz Rima: Nasprotno mnenju dela francoskega časopisa, ki so ga posnemali tudi nekateri italijanski listi, se v konferenčnih krogih dvomi, ali se priobčijo preiskovalne listine o zadnjih dogodkih na Reki in poročilo komisije, ki je pred kratkim dokončala svoje delo. Zatrjuje se celo, da se je sam Pichon francoski minister za zunanje stvari, izjavil proti priobčitvi, ki ne bi bila upravičena ne pravniško, ne politično. Ni nam znano, če je to res ministrov mnenje, toda upoštevati moramo javno mnenje, ki smatra, da se želi spustiti zagrnjalo pred žalostne spopade v mesecih mučeništva popolnoma (!) italijanskega mesta, mučeništva, ki je dosegel svoj višek v izbruhu ogorčenosti reškega prebivalstva. — Na vsak način se bo moral izid priobčiti in čeravno se drži zelo tajno, se da po posrednih obvestilih sklepati, da je komisija določila dve glavni točki glede odgovornosti za julijske dogodke. Zdi se, da se je izkazalo, da se ne more očitati italijanskemu poveljstvu nomanjkanje ukazov in discipline. Čeravno se je pomembnost teh izredov pretiravala, se zdi, da ne presegaio ti spopadi navadne mere spopadov v krajih, ki so zasedeni po mešanih četah. (Zdi se, da se na Reki padli francoski vojniki ne bi strinjali s tem mnenjem! Op. ur.) Za te čeravno žalostne dogodke, se ne morejo smatrati za odgovorne vojaški poveljniki medzavezniških oddelkov, ki so ukrenili vse potrebno, da se kaznujejo krivci teh izredov. — Ko je komisija določila ti dve točki, je proučevala sredstva, ki bi mogla preprečiti ponovitev teh neredov. Po vestih, ki smo jih dobili iz dobrega vira, za katerih zanesljivost pa vendar ne moremo jamčiti, je preiskovalna komisija baie zahtevala omejitve medzavezniških posadk, da se ne more porabiti večina enega poveljništva kot izvorov za reakcije proti domnevemu tlačnemu po-večini. Komisija je torej baie izrazila mnenje, da je omejitve in izenačenje medzavezniških posadk za lamčilo mir, ki ga vse stranke žele v sedanjem prehodnem času, tekot katerega bo morala konferenca določiti konnoveliavno sistematičnijo reškega mesta. Izključeno je, da bi bila komisija razširila svoja onazovanja tako daleč, da bi bila razpravljala o narodnostnem vprašanju na Reki, katere italijanstvo je nedvomno, ali pa o rešitvi reškega vprašanja, ker to ne spada v njen delokrog. — »Edinost« dostavlja: Potemtakem ni prišla komisija na Reko, da uvede preiskavo o zadnjih dogodkih, temveč da ukrene, da se ti izredni ne ponavljajo. Ali pa je prišla na Reko, da ugotovi, da je bila reška posadka izvrstno disciplinirana, da se je vse mogoče ukrenilo proti izredom in da je bil spopad bolj boi, ki je trajal nekaj dni, samo navadni, nedolžna praska. Res smo se v tei vojni vse navadili, da ne smatramo vsake praske za boi, toda kar si je vse dala ta agencija poročati iz Pariza, se nam zdi vendar malo preveč.

Slovanski svet.

Čehi. LDU Praga, 16. avgusta. (ČTU.) »Journal de Geneve« priobčuje razgovor svojega praškega dopisnika s ministrom predsednikom Tusarjem, ki se je glede odnosov čehoslovaške republike do sosednjih držav nastopno izrazil: Nočemo delati, graditi, ustvarjati. V ta namen potrebujemo miru na zunaj in reda od znotraj. Zato moramo odpraviti jezikovne in plemen-ske spore. Potruditi se hočemo z vsemi močmi, da začnemo z nemško državo na podlagi zdrave trgovinske politike prijateljsko razmerje. Z Nemško Avstrijo moramo skleniti brezhibne dogovore in glede Ogrske se moramo potruditi, da ustvarimo za obe stranki zanesljivo skupno življenje. Naši odnošaji do zaveznice Jugoslavije morajo biti vedno prijateljski in nekajeni. Spori s Poljaki morajo izginiti. Doseči hočemo enakopravnost narodov; kajti le popolna enakost med narodi more zadržati vsem našim narodom svobodo ter politični, narodni in kulturni razvoj. Šele ko pridemo do poštenih porazgovorov in uvidimo, da smo navezani drug na drugega, potem šele pridemo do notranjega soglasja.

Spopadi med Poljaki in Nemci. LDU Berlin, 18. avgusta. (Dun. kor. ur.) Kakor poročajo večerni listi iz Vratislave, je danes ponoči oborožena poljska četa poizkusila napad na mesto stražo v Beuthenu (ob Odr), Slušbujoči podčastnik je bil težko ranjen, toda njegovemu moštvu se je posrečilo z ročnimi granatami prepoditi napadalec. — Tudi na drugih krajih so bili spopadi med poljskimi tolpmi in stražami, pri čemer je bil ubit neki orožnik. V mestecu Hohenlinde je danes zjutraj 200 mož broječa poljska četa razorožila posadko. Pri poizkušnem napadu na nemško stražo v Oberhohenlindenu je bilo na poljski strani 20 mož ubitih in mnogo ranjenih. Napad se je izjalovil. V Tarnowitzu je bil odbit napad na tamonjšni vojašnico. V Friedrichshütte so izgnedniki iztrgali tračnice pocestne železnice, tako da je promet ustavljen. »Berliner Tagblatt« trdi, da so pri pobojih v Gorenji Šleziji udeleženi tudi špartakovei.

Zavezniki.

Mehika izziva. LDU Amsterdam, 18. avgusta. (Dun. kor. ur.) Kakor javlja tiskovni urad »Radio«, je predsednik Mehike Carenza izgnal britanskega poslanika iz Mehike. To je storil baie radi tega, ker še do sedaj ni priznan. — »New York Sun« pravi k temu dogodku, da pomeni tak način postopanja občutno razžaljenje Velike Britanije, ki bi moglo dati povod za odločen nastop proti Mehiki.

Mirovna konferenca.

Za os.

Vzrok svetovne vojne je bil navidezno nacionalizem, oziroma imperijalizem. Celso Bethmann - Hollweg, ki je imel priimek filozofskega kanclerja, je izjavil v avgustu 1914, da je ta vojna obračun med germanstvom in slovanstvom. To so bila trenutna čustva. Pozneje, ko se je že jasno kazalo, da bo padla odločitev na zapadu, se je reklo, da gre cela vojna za odločitev, kdo bo svetovni gospodar ali Nemčija ali Anglija. Pa tudi ta fikcija ni mogla vzdržati obtežilne preskušnje, kajti s tem, da sta stopili na pozorišče tudi Japon-ska in Amerika, zlasti Amerika, je prenehala biti Anglija odločilni činitelj sporazuma, da je prišla v naravnost podrejeno vlogo nesproti Ameriki in tudi Japoniki ki se je tekem cele vojne samo pripravljala, a žrtvovala skoro nič.

Zato je nastala teorija o borbi med napredkom in reakcijo, ki je bila v tistem času kolikortoliko upravičena — a je zgubila naenkrat vso veljavo ob sklepu premirja, ker so se takoj spre-menile vloge in je postala Nemčija mnogo naprednejša kot n. pr. Francija. Kjer pa so razlike tako majhne, nima njih trenje moči, da bi redilo petletni ogenj.

Vsa gigantska svetovna vojna je bila čisto priprosto potrdilo stavka, da se na svetu ne zgodi nič novega, vse hekatombe padlih so bile žrtve za ceno, kam se bo premaknila os svetovne politike, vse je bilo večno valovanje. Kakor je bilo središče ali os vsega sveta v začetku Vzhod, pozneje Rim, nato zopet Bizanc, se je premaknila os v srednjem veku proti srednji Evropi, ko je živelo »sveto rimsko cesarstvo nemškega naroda.« Novi vek pa je prinesel odkritje Amerike, os se je pomaknila zopet na zapad, cvetele so Španjska, Nizozemska, Francija in Anglija.

Ob času pa, ko je začela Nemčija zalagati Balkan z vladarji, ko je postal tip strašnega poraza Sedan, se je vide-lo, da nastane borba, kje naj gre os, po zapadu ali vzhodu. To je slutila takoj Anglija in ni mogla osredotočiti svojih sil na Francoskem, dokler ni sklenila računa v Egiptu in Mezopotamiji, kajti vedela je, da bi šla os skozi Nemčijo — Avstrijo — Srbijo — Bolgarijo — Turčijo na Bagdad in naprej. . .

Danes pa je Nemčija poražena, Avstrija razbita, poražena Bolgarija in Turčija bo razdeljena — torej bo konec problema? . . .

Nemci vedo, da ne gre za to, ali gre os par sto kilometrov bolj zapadno ali vzhodno, vedo, da gre samo za — os! Zato ni nič več slišati o Alzaciji-Loreni, pač pa o Šleziji, o Poznanjskem, o Vzhodni Prusiji. Če ne gre os skozi Avstrijo, naj gre skozi Rusijo. . . Antanta je mnogo grešila na Vzhodu in v Rusiji se je sumljivo pomnožilo šte-vilo pristašev Witteja, ki je zagovarjal »longitudinalno zvezo« Nemčijo — Rusijo — Japonsko.

Ne samo socijalni problemi ampak tudi razni drugi kažejo, da se vprašanje ne bo rešilo s sklepom miru, da je bil vse samo prvi akt, da bo slednje hujše od prvega in da prihaja zopet za vse slovenske narode obtežilna preskušnja! P. P.

Preplašeni Lahi. LDU St. Germain, 17. avgusta. (DKU.) »Temus« javlja iz Rima, da bi bilo javno mnenje v Italiji o povratku nadvojvode Jožefa v Budimpešto manj vznemirljivo, ako ne bi na fatalni način kazala na osnovo donavske konfederacije, ki bi bila za interese Italije še neopretnišja, nego stara monarhija. Gotovi elementi

zlasti Hrvatje, bi mogli z Dunajem in Budimpešto pospeševati uresničenje starega, že cesarju Francu Jožefu draga trilateralnega projekta. Vsekakor pa so protesti Čeho - Slovanov in Srbov zoper povrtno nadvojvode nekoliko pomirili duhove.

Segre potuje. LDU Dunaj, 18. avgusta. (ČTU.) S pristojnega mesta poročajo, da se mudi general Segre v Budimpešti v svrhu pogovora s četvorico entitnih generalov.

Časa dovolj. LDU Pariz, 18. avgusta. (ČTU.) Mirovna konferenca bo dne 25. avgusta prekinila za tri tedne svoje delovanje. Upajo, da bo do tedaj mirovna pogodba z Avstrijo podpisana.

Čehi in Madžari. LDU Pariz, 16. avgusta. (ČTU.) Minister za zunanje posle Beneš je poslal predsedniku mirovne konference noto, v kateri izjavlja, da smatra v soglasju s praško vlado za svojo dolžnost, informirati mirovno konferenco o stališču čeho-slovaške vlade glede dogodkov na Ogrskem, predvsem glede obnovitve monarhije, do katere gotovo pride, ako bo vodil vladne posle nadvojvoda Jožef.

Iz Avstrije, Madjarske, Nemčije, Turške.

Avstrijci zasedajo Zapadno Ogrsko. LDU Brno, 18. avgusta. (ČTU.) »Lidove Novine« javljajo: Avstrijska vlada je končala vse vojaške priprave za zasedbo nemško - zapadne Ogrske. Prihod avstrijskih čet v nemško - zapadno Ogrsko pričakujejo vsak hip. Avstrijska vlada bo utemeljila te odredbe s pretečo nevarnostjo zasedbe nemško-zapadne Ogrske kot koridor med Čeho-Slovaki in Jugoslovani.

Presija? LDU Dunaj, 18. avgusta. (Dun. kor. ur.) »Neue Fr. Presse« objavlja: Od jutri dalje bodo ustavi-teni tudi entitni brzovalniki na nemško-avstrijskih tleh, kar bo imelo ne samo notranje politične posledice temveč se bo tudi silno zavlekla kurirska služba med Dunajem in St. Germainom. Listi upajo, da bo Hooverjeva prisotnost na Dunaju olajšala tudi mednarodno pre-mogovno krizo.

Bolgari zahtevajo. LDU Lyon, 18. avgusta. (Brezlično.) Kakor poroča »Petit Parisien« je bolgarska delegacija predložila tajništvu mirovne konference celo vrsto not, od katerih je naj-važnejša ona, ki zahteva združenje Tracije z Bolgarijo. Bolgari utemeljujejo to zahtevo s številnimi zgodovinskimi, etnografskimi in gospodarskimi razlogi ter poudarjajo, da se morajo smatrati kot Bolgari tudi takozvani Pomaki, češ da to plemo ni nič drugega, kakor bolgarsko prebivalstvo, ki je pa svojčas prestopilo k islamu.

Italija.

Laški rezervisti. LDU Rim, 18. avgusta. (ČTU.) Vojaški uradni list objavlja naredbo, da se letnik 1892 odpusti 28. avgusta t. l.

Sokolstvo.

Telovadno društvo Sokol v Šiški. Na večstranska vprašanje se javlja, da se k telovadnemu pouku vpisuje v društveni telovadnici (Čitačnici) in sicer: Deški šolski naraščaj vsak ponedeljek in četrtek dopoldne od pol 10 do pol 11. Dekliški šolski naraščaj in gojenje vsak torek in petek popoldne od 5 do pol 7. Trgovski-obrtni naraščaj vsako sredo in soboto zvečer od pol 8 do 9 in dijaški vsako sredo in soboto dopoldne od 8 do 11. — Vaditeljski zbor.

Ljubljanski Sokol priredi javni nastop v nedeljo 31. t. m. popoldne na prostoru pred državnim kolodvorom. Po preteku dolgih 5 let bode to prvi nastop ljubljanskega Sokola v Ljubljani, da pokaže svoje neumorno tiho delo v telovadnici. Vrhunec posameznih izvajanj bodo tvorili telovadni plesi, s katerimi se boče tudi opozoriti na nove smeri v telovadbi in pa »Naprej« — izvajanje po najboljših telovadcih.

Zlet Ljubljanskega Sokolske župe se vrši 7. septembra t. l. na Viču. Isti dan praznuje Viški Sokol desetletnico svojega delovanja. Pozivljamo vsa društva, da takoj izvedejo vse predpriprave ter javijo župnemu predsedstvu vse zahtevane podatke. Bratje in sestra, na delo!

Dnevne vesti.

Povratek generala Smiljančea v Ljubljano. Dne 18. t. m. ob pol 20. uri vrnil se je general Smiljančea po skoraj trimesčni odsotnosti zopet v Ljubljano. Kot poveljnik Dravske divizije vodil je operacije za osvoboditev Korotana in si s tem zagotovil neminljivo slavo osobito pri slovenskem plemenu našega troimenega naroda. Na glavnem kolodvoru je pričakala precejšnja množica prihod vlaka. Na peronu je bil zbran častniški zbor tukajšnje garnizije z g. polkovnikom Vukasovičem na čelu. V imenu deželne vlade sta sprejela g. generala podpredsednik dež. vlade g. dr. Gregor Jerjav in g. dr. Vi. Ravnihar, v imenu mesta Ljubljane pa magistratni svetnik g. dr. Zarnik. Ob dohodu vlaka je svirala vojaška godba naše himne.

